

เห็นฟ้าๆ...พาหุหุค...หมีแพนด้า

วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๗ ทางโรงพยาบาลศิริราช แผนกกุมารเวช ด้านผู้ป่วยโรคเลือดได้จัดโครงการรวมกับการบินไทย จัดทัวร์โครงการหมีแพนด้าที่จ.เชียงใหม่ โดยเดินทางออกจากโรงพยาบาลศิริราช เวลา ๐๖.๑๕ นาที ไปถึงสนามบินเชียงใหม่ไม่ได้เพราะไม่ได้ดูนาฬิกาบอกเวลาแล้ว เขาตามพี่เลี้ยง (คุณพยาบาลดูแล) กำกับคอยบอกว่าทำอะไรบ้าง แล้วนั่งรอเครื่องบินที่จะไปเชียงใหม่ นั่งรอแล้วรอเล่าก็นานมากพอสมควร (เหตุขัดข้องของทางสายการบิน รู้สึกว่าต้องเปลี่ยนเครื่องบินด้วยสาเหตุเกิดจากอะไรไม่ทราบเลยแต่อยากรู้เหมือนกัน) ขณะนั่งบนเครื่องบินรู้สึกตื่นเต้นอยู่เลยทั้งที่ผมเคยนั่งหลายครั้งแล้วเท่าที่จำความได้ ผมนั่งอยู่ที่เลขที่ ๓๖C นั่งกับเพื่อน ๒ คนในแถวกลางแล้วอยู่ประจำที่แล้ว นั่งอ่านคู่มือของเครื่องบิน (เรือบิน) คู่มือน่าสนใจมากได้แก่ เช่น เครื่องยนต์มีอะไรบ้าง เวลาฉุกเฉินออกทางไหน ต้องทำอะไรบ้าง พอเครื่องขึ้นไปได้ระดับแล้ว บนเครื่องบินได้แจกอาหารว่างมีน้ำฟรี พอนั่งลึกลงก็ถึงเชียงใหม่แล้วเร็วจังเลย รถบัสไปสวนสัตว์เชียงใหม่ แจกอาหาร มีน้ำส้มและหมูทอด+แกงกะทิหมูราด+ข้าว ๑ กลอง นั่งกินบนนั่งชมหมีแพนด้า พอกินเสร็จแล้ว เข้าไปในห้องแอร์ชมหมีแพนด้า มีทั้งหมด ๒ ตัว “ตัวผู้ชื่อช่วงช่วง ตัวเมียชื่อ หลินฮุ่ย” ตัวผู้กินไม้ไผ่อ่อน และตัวเมียนอนหลับอยู่บนยอดเขา ดูแล้วมีความสุข จังเลย อากาศเย็นมากก็อยู่นานๆตัวผมจะหนาวแฉะเลยตัวแข็งด้วยมั้ง แต่หมีแพนด้าชอบอากาศเย็นๆอย่างละมั้ง คณะพวกผมอยู่ได้ไม่นาน ประมาณ ๑ ชั่วโมง ผมชอบจังเลยหมีแพนด้าตัวน่ารักและใหญ่ด้วย ต่อมาก็ไปเที่ยวซื้อของฝากให้น้องก็เลยเอาคาดผมหัวแพนดามาให้น้อง ราคาอันละ ๕๐ บาท แล้วบริจาคให้ตัวเมียชื่อหลินฮุ่ย เป็นวันเกิดของ หลินฮุ่ย ๑๐ บาท เพราะผมเอาเงินไปไม่เยอะ ผมมีเงินน้อย แล้วผมซื้อขนมมาฝากแม่และเพื่อนของแม่ประมาณ ๖๐ บาท เอากลับมา ที่กรุงเทพฯ พอได้เที่ยวที่เชียงใหม่ผมได้อะไรดีๆหลายอย่าง เช่น ดูแลตัวเอง และเพื่อนๆในกลุ่มด้วยพร้อมพี่เลี้ยง ผมรู้สึกว่าการมาเที่ยวครั้งนี้ผมมีความสุขและสนุกกับการเดินทางครั้งนี้ พอได้เวลากลับกรุงเทพฯ

ก็แวะไปกินร้านสเต็กแล้วรับแจกของว่าง เช่น ขนมปัง ไอศกรีม เพื่อนๆก็เยอะมาก ก็ดูเห็นมีคนเยอะมากเลยแต่ผมก็มี ความสุขกับการได้มีโอกาสไปเชียงใหม่ในครั้งนี้ เป็นโอกาสครั้งแรกที่ผมได้เที่ยวกับคณะอาจารย์ พยาบาล อื่นๆ ผมรู้สึกประทับใจ ในการเดินทางครั้งนี้ เพราะผมได้รับโอกาสที่ดี เช่น ทางการบินไทยดูแลเอาใจใส่และคอยต้อนรับดูแลพวกผมและทุกคน พร้อมกับอาจารย์ (คุณหมอ) ที่พยาบาล (พี่เลี้ยง) ดูแลเอาใจใส่พวกผมเหมือนกัน พวกผมเป็นครอบครัวใหญ่ ที่ไปเที่ยวศึกษาธรรมชาติ ที่พวกผมก็ไม่เคยได้ไปกันและเปิดโอกาสให้ผมได้ศึกษาด้วยตัวเอง การขึ้นเครื่องบินต้องทำอะไร ไปสวนสัตว์ต้องทำตัวอย่างไร โดยไม่มีพ่อ แม่คอยดูแล ทำให้ได้เห็นและรู้อะไรใหม่ด้วยตัวผมเอง ผมรู้สึกชอบโครงการนี้มากเพราะผมชอบเครื่องบินมากผมถ่ายเครื่องบิน สบายเครื่องบิน(รองบิน) ผมมีโอกาสได้ศึกษาแผนผังของเครื่องบิน ผมคงต้องหาโอกาสให้ผู้ปกครองซื้อหนังสือสำหรับเครื่องยนต์ของเรือบินได้ศึกษาแล้วละมั้ง ผมกลับจากเที่ยวครั้งนี้ คุณพ่อ แม่ น้องสาวมารับผมที่สนามบิน ผมรู้สึกดีใจ ผมเล่าเรื่องตื่นเต้นให้คุณพ่อ แม่ น้องสาวผมฟัง "ไนซ์" ถ้ามัใหญ่เลยที่ผมได้เที่ยวเจอหมีแพนด้าก็ตัวสนุกใหม่จนผมต้องคอยอธิบายให้ฟัง น้องเค้าอยากรู้หมดเลยว่ามีแพนด้าสีอะไรตัวใหญ่ดูหรือเปล่า เครื่องบินนั่งกลัวไหม ผมก็บอกว่าไม่กลัวแต่รู้สึกมีความสุขมาก จนผมกลับมาถึงบ้าน ก็เอาขนมฝากเพื่อนๆแม่ เพื่อนๆแม่ก็ถามใหญ่เลย ว่าเที่ยวสนุกไหมผมก็เล่าให้ฟังทุกคนรู้สึกตื่นเต้นกับผมที่ผมได้ไปเที่ยวเชียงใหม่ (ได้ดูหมีแพนด้า) ในขณะที่บริเวณแถวบ้านผมก็ไม่เคยมีใครเคยได้ไปชมหมีแพนด้าเลย

ชื่อ ด.ช. แน็ต นามสกุล ไชยกาล

โครงการ..เห็นฟ้าพาบุญฯ

คู่มือแพนด้า..ที่จังหวัดเชียงใหม่

ในวันที่ 7 กันยายน 2547 นั้น ทางโรงพยาบาลศิริราช ได้โทรศัพท์มาหาแม่ผม แม่ผมดีใจมากที่ผมจะได้ขึ้นเครื่องบินไปดูหมีแพนด้าที่จังหวัดเชียงใหม่ ผมกลับมาจากโรงเรียนแม่ก็บอกผมทันทีเลยว่าผมจะได้ไปดูหมีแพนด้าที่จังหวัดเชียงใหม่ และได้นั่งเครื่องบินไปด้วยผมรู้สึกตื่นเต้นและดีใจมากและคืนนั้นผมก็นอนหลับฝันดี พอถึงตอนเช้าผมไปโรงเรียนผมก็เลยบอกกับเพื่อนๆว่า "นี่เธอๆเราจะได้ขึ้นเครื่องบินแล้วล่ะ คือทางโรงพยาบาลที่เรารักษาตัวเราอยู่ เขาโทรศัพท์มาหาแม่ว่าเราจะไปดูหมีแพนด้าที่จังหวัดเชียงใหม่ ไปโดยเครื่องบิน" เพื่อนผมบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อคิดว่าผมคุยโม้ ผมได้บอกกับอาจารย์ประจำชั้นด้วยซึ่งท่านก็ดีใจมาก ตั้งแต่วันที่ 7 - 20 นั้นผมได้มีโอกาสตื่นนอนมากๆ และในวันที่ 20 ผมได้พูดกับเพื่อนๆข้างบ้านว่า "วันนี้เราต้องเขานอนเร็วหน่อย เพราะพรุ่งนี้เราจะได้อินแต่เช้าเพื่อที่จะได้

นั่งเครื่องบินไปเชียงใหม่" คืนนั้นผมนอนไม่หลับเลยเพราะผมคิดว่า "เฮ้อเครื่องบินจะตกไหมหนอ" ผมได้ถามพ่อและแม่ก็บอกว่า "มันไม่ตกหรอกลูกเพราะอาจารย์หมอและพยาบาลก็ไปด้วยหลายคนลูก พ่อเคยนั่งตั้งหลายครั้งแล้วก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลย" และพ่อก็เล่าต่อไปว่า "เครื่องบินเวลามันขึ้นหรือเวลามันลงนะ หนูมันจะอึดหน่อย ต้องอดทนหน่อยนะลูก" ผมนอนไม่ค่อยหลับ ตื่นมากกลางดึกและก็ถามพ่อว่า "ดีสิหรือยังพ่อ" พ่อบอกว่า "ยังไม่เที่ยงคืนเลยลูก" ผมจึงนอนต่อจนถึงเช้า และเช้าวันนั้นผมตื่นนอนเวลาตีสี่และผมก็ลุกจากที่นอนและทำธุระส่วนตัวเช่น อาบน้ำ แปรงฟัน และถ่ายอุจจาระ เสร็จแล้วผมจึงออกมาแต่งตัวให้เสร็จเพื่อเตรียมพร้อมเดินทางไปเที่ยวในวันนั้น ผมขึ้นรถและพ่อกับแม่ก็เดินทางออกไปส่งผม ผมได้ถึงโรงพยาบาลตามกำหนดเวลาที่ตีเก้าห้าหม่าจี้รี ผมมาถึงเป็นคนแรก พ่อจึงพาผมไปทานอาหารเช้าที่ข้างโรงพยาบาลศิริราช พ่อทานเสร็จก็ได้เข้าไปใน

โรงพยาบาลเห็นเพื่อนๆกำลังทยอยกันมาเรื่อยๆจนได้ถึงเวลาอาจารย์หมอให้เข้าแถวและรับป้ายชื่อและยามของกินพร้อมหมวกคนละใบ ระหว่างนั้นพ่อกับแม่ของผมได้บอกกับอาจารย์หมอมว่า " ขากลับผมจะไปรับลูกที่สนามบินได้ไหมครับ" อาจารย์หมอก็บอกว่า "ถ้าอย่างนั้นก็ถ่ายภาพผม พ่อและแม่ไว้เป็นหลักฐาน" เมื่อเสร็จแล้วก็เข้าแถวเป็นกลุ่มกลุ่มละสิบคน ไปที่สนามเทนนิสของโรงพยาบาลเพื่อขึ้นรถไปสนามบินดอนเมือง พอถึงดอนเมืองผมก็ลงจากรถเดินไปที่ประตูภายในประเทศเมื่อได้เวลาก็เข้าแถวขึ้นเครื่องบินพอสักครู่ทางพนักงานก็บอกว่าเครื่องบินขัดข้องทางเทคนิค เราจึงต้องรออีกสักชั่วโมงก็มีเครื่องบินลำใหม่มาให้ใช้บริการระหว่างนั้นผมและเพื่อนก็ได้ไปซื้อของมาทาน ทางพนักงานของการบินไทยก็ได้แจกอาหารและเครื่องดื่มอีกด้วย ผมรอไปเรื่อยๆจนกระทั่งได้ยินเสียงอาจารย์หมอวรวรรณพูดว่า " ถ้าถึงเวลา 11.00 น. แล้วยังไม่ได้อินเครื่องก็จะไม่ไปแล้ว" พอได้เวลา 11.00 น. พนักงานของการบินไทยได้บอกมาให้พวกเราลงบันไดและขึ้นรถไปขึ้นเครื่องบิน ทุกคนนั้นตื่นตื้นตันมากบางคนถึงกับไม่เชื่อสายตาตัวเองว่าทำไมเครื่องบินใหญ่ขนาดนี้เมื่อขึ้นเครื่องบินทุกคนนั่งที่นั่งของตนเอง ส่วนที่นั่งของผมนั้นได้เบอร์ B23 ตอนที่นั่งอยู่นั้นมีพนักงานเข้ามาเปิดทีวีที่ไว้สำหรับแจ้งผู้โดยสารแล้วมีเสียงประกาศว่า "ทุกท่านกรุณาอย่าใช้โทรศัพท์มือถือหรือเกมและเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ" และเขาก็อธิบายว่าเราต้องคาดเข็มขัดทุกคนและในทีวีก็อธิบายเกี่ยวกับการนั่งเครื่องบินข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติหลังจากนั้นเครื่องบินก็วิ่งรอบทิศแล้วไปในทิศที่จะไปยังจังหวัดเชียงใหม่และเครื่องบินก็ได้ขึ้นสู่ท้องฟ้าขณะที่นั่งอยู่บนเครื่องบินเด็กบางคนได้บอกกับผมว่าสุดยอดไปเลยไม่หนานผมกับเพื่อนปวดีสวาระและผมรู้สึกแรกว่าห้องน้ำอยู่ตรงไหน ผมจึงเข้าไปปัสสาวะพอเสร็จจึงกลับมาที่นั่งที่เขาก็แจกอาหารและเครื่องดื่มอีกด้วยพอเครื่องบินแล่นลงผมหือ้อจนพูดอะไรไม่ออกและสักครู่หนึ่งก็หาย เมื่อลงจากเครื่องบินก็มีรถบัสมารับไปสวนสัตว์เชียงใหม่ส่วนอาจารย์หมอวรวรรณและหมอบางท่านมีรถตุ้มมารับแล้วผมก็ถึงสวนสัตว์และกินอาหารกล่องแต่เครื่องดื่มยังไม่ทันได้กิน รถรางในสวนสัตว์ก็มารับไปดูหมีแพนด้าและสัตว์อื่น ๆ หมีแพนด้าน่ารักมากผมชอบมันมากๆเลยครับจนถึงเวลากลับเราได้ไปแวะรับประทานอาหารที่ภัตตาคารในสนามบินเชียงใหม่ เสร็จแล้วเราก็รอเอาตัวเครื่องบิน และขึ้นเครื่องบินกลับสนามบินดอนเมือง บนเครื่องบินเขาก็แจกอาหารอีกตามเคย เมื่อถึงสนามบินดอนเมือง ลงจากเครื่องบินก็มีรถบัสมารับและผมก็นั่งที่อาคารขาออก ผมเห็นพ่อ แม่ ย่า และน้อง ยีนรอผมอยู่ พยาบาลนิศารัตน์จูงมือผมมาส่งให้พ่อและแม่พ่อกับแม่ และย่า พร้อมน้องชายของผมมาเลี้ยงกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งแล้วจึงกลับบ้าน สุดท้ายนี้ผมขอขอบคุณทางโรงพยาบาลศิริราชเป็นอย่างยิ่งที่ทำให้ผมได้นั่งเครื่องบินเป็นครั้งแรกในชีวิต และได้รับประสบการณ์ที่ล้ำค่าที่สุดในชีวิตของผมครับ

เด็กชายอุดม แวกเพ็ง
หน่วยโรคเลือดจางธาลัสซีเมีย

เรียงความ..เรื่องหมีแพนด้า

เรื่อง :-) ฉันไปดูหมีแพนด้า

เช้าวันที่ 21 กันยายน 2547 เวลาตีห้าครึ่งฉันรีบตื่นแต่เช้าเพื่อไปดูหมีแพนด้าที่เชียงใหม่กับเพื่อนๆหน่วยโรคเลือด โครงการนี้ทางโรงพยาบาลศิริราช เขาได้จัดให้เราได้ไปเที่ยวกัน ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากทุกคนต้องไปรวมตัวรอคนอื่นที่โรงพยาบาลแต่เช้า ส่วนตัวฉันไปถึงตอน 6 โมงเช้าแล้วพวกเราก็นั่งรอเพื่อนจนครบ ฉันได้รับแจกขนมมากมายและบัตรซื้อและก็ไปเข้าแถวเพื่อขึ้นรถบัสเดินทางต่อไปที่สวนหมิงดอนเมือง ระหว่างทางบางคนที่ยังนอนอยู่บางคนก็ยังไม่กินขนม ส่วนฉันตื่นแต่เช้ามาก เพราะเป็นการขึ้นเครื่องบินครั้งแรกในชีวิตเลย พอถึงสนามบินพวกเรา ก็ไปรับตั๋วเครื่องบินแล้วก็ขึ้นรถจนถึง 10 โมง พวกเราก็ขึ้นเครื่องไปดูหมีแพนด้ากัน ระหว่างอยู่บนเครื่องมีขนมแจกมากมาย พอไปถึงส่วนสัตว์ฉันก็ไปรับประทานอาหารกลางวัน ต่อจากนั้นก็เป็นเวลาที่เราจะรอคอยมานาน คือไปชมหมีแพนด้า 2 ตัว ตัวผู้กับตัวเมีย “ตัวผู้ชื่อ ชวงชวง ตัวเมียชื่อ หลินฮุย” ดูเขากำลังให้อาหารหมีแพนด้า พอดูเสร็จก็ไปดูร้านข้างนอกไปซื้อของในร้าน พอซื้อเสร็จก็ไปดูสัตว์อื่น เช่น นก ช้าง ฮิปโปโปเตมัส ลิง อูฐ พอดูเสร็จก็ขึ้นรถกลับไปที่พัก ส่วนหมิงพอถึงเขาก็พาไปกินไอศกรีม หลังจากนั้นก็ไปซื้อตั๋ว เดินทางกลับบ้านระหว่างทางกลับบ้านมีขนมแจกมากมาย เขาไปแจกน้ำส้มชากลับแจกน้ำสตอเบอรี่ พอถึงสนามบินก็ขึ้นรถกลับโรงพยาบาล พอก็มารับกลับบ้านก็เล่าเรื่องให้พ่อและแม่ฟัง

เมื่อวันที่ 21 กันยายน ฉันได้ขึ้นรถบัสไปที่สนามบินดอนเมืองเพื่อที่จะจะไปเชียงใหม่ ฉันไปโดยเครื่องบินพอฉันไปถึงเชียงใหม่แล้วฉันไปขึ้นรถ พอไปถึงฉันไปดูหมีแพนด้า มีทั้งหมด 2 ตัว ตัวหนึ่งเป็น “ตัวผู้ชื่อ ชวงชวง ตัวเมียชื่อ หลินฮุย” และฉันได้เจอสัตว์อื่นๆเช่น ลิงเตน ช้างงาเดี่ยว นกฟาร์มินโก อูฐ ฮิปโป นกแก้ว ลิงโตยักษ์ๆ ฉะนั้นถ้าเราไปเที่ยวป่าและถ้าเจอสัตว์เราไม่ควรทำลายสัตว์ต่างๆและอนุรักษ์ป่าไม้และฉันได้วาดภาพอยู่ด้านหลังและได้คำบรรยายด้วยสิ่งที่ฉันประทับใจ คือ ฉันได้ขึ้นเครื่องบินและได้เห็นหมีฉันชอบคุณทางโรงพยาบาลศิริราชที่ได้พาฉันไปดูหมีและได้นั่งเครื่องบิน

ดช.กิตติพิศ เพงผล ชั้น ป.5/2 เลขที่ 26

ดญ.พิมพ์ชนก อุษณะอำไพพงษ์
จากหน่วยโรคเลือด

